

[Aksel Møller.]

Borgerne paa dette Tidspunkt, hvis man fulgte Finansministeren, er et ringe Beløb i Sammenligning med den Opgave, der forestaar paa Pengepolitikens Omraade. Det synes Regeringen i og for sig ogsaa at være klar over. Det viste sig bl. a. i Statsministerens Programtale, hvori han nævnte Mulighederne for Optagelse af et langfristet Statslaan. Endnu har vi ikke hørt noget nærmere om disse Planer, men det forekommer mig, at det vilde være nyttigt, om Finansministeren ved denne Lejlighed, hvor vi ikke kan undgaa at komme til at drøfte Regeringens Pengepolitik, under dette eller under et senere Punkt paa Dagsordenen vilde give en Meddelelse om, hvilke Planer Regeringen følger i saa Henseende.

Det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen gjorde forleden opmærksom paa den Besynderlighed, at man havde glemt at forlænge visse Love. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Det er en fuldstændig Misforstaaelse!). Ja, men saa er det altsaa en Misforstaaelse, der ikke stammer fra mig. Jeg skal i saa Fald lade Bemærkningen gaa videre til det Sted, hvor den skal høres.

Dernæst maa jeg sige, at i alt Fald har vi ikke hørt noget som helst om, hvorvidt den høje Regering vil følge det Raad, vi gentagne Gange har givet, at prøve at fremme Opsparingspolitikken ved et Præmielaan. Regeringen skylder, efter min Mening i hvert Fald, en Redegørelse for, hvorfor man indtil nu har været saa kølig over for denne Tanke.

Jeg har med disse Bemærkninger bl. a. villet sige, at det er meget svært paa Forhaand at tage Standpunkt til, hvorvidt Regeringen skal have disse Lovforslag gennemført af Konsolideringsgrunde, naar man ikke kender Regeringens samlede pengepolitiske Planer. Dertil kommer, at de Udgifter, der medførte indeværende Aars Underskud, er af en saadan Karakter, at det i og for sig vilde være rimeligt, om Staten søgte andre Udveje end dem, der diskuteres i Øjeblikket. Blandt de Udgifter, der fører til det bebudede Underskud, er Udgifterne til de tyske Flygtninge her i Landet, ganske vist et mindre Beløb nu, saa vidt jeg forestaar, end tidligere, men jeg tager næppe fejl, naar jeg mener, at vi i Danmark har maattet udrede ca. 500 Mill. Kr. i de senere Aar til Flygtningenes Ophold, og disse

500 Mill. Kr. har været en ualmindelig haard Byrde for den danske Befolkning; den viser sig ikke blot i, at vi har maattet huse disse Mennesker, passe paa dem og arbejde rundt omkring i Alverdens Hovedsteder for at slippe af med dem, men ogsaa deri, at vi er kommet bagud med Genopbygningen i Forhold til, hvad vi havde kunnet naa, hvis vi ikke havde haft disse Flygtninge her i Landet. Byrden har betydet en væsentlig Reduktion af den Eksport, der kunde være blevet Tale om, og har formindsket den Indsats, Danmark kunde have gjort i den økonomiske Genopbygning af Europa. Det er da ogsaa erkendt, at Danmark her har haft en ekstraordinær Byrde, af et enkelt af de allierede Lande, Storbritannien, som, saaledes som det ligger oplyst for os, bøjede sig for det Synspunkt, vi anlagde med Hensyn til de Byrder, vi har haft af Flygtningene, da Diskussionen om Brigadens Størrelse blev afsluttet mellem England og os. England har altsaa paa den Maade vist sig imødekommende. Jeg opfordrer Regeringen til at prøve, om det Minus, vi i øvrigt har maattet bære paa Flygtningekontoen, kunde klares, i væsentlig Grad afhjælpes for os Danske ved, at man hos U.S.A. fik et Dollarlaan, der dækkede de Omkostninger, vi paa den Maade har maattet bære, ikke for vor egen Skyld, ikke som en Byrde, vi har paataget os med stor Fornøjelse, men som en Aflastning af de Allieredes Opgaver som Besættelsesmagt i Tyskland. Det forekommer mig ikke, at der vilde være noget urimeligt eller ubilligt i, at den danske Regering søgte, til Gengæld for alt det, vi har maattet bære i den Anledning, og til at bøde paa det Tilbageslag, det har været for vor Mulighed for Landets Genopbygning i den Takt, vi gerne havde villet, at opnaa et Laan i De forenede Stater, der i nogen Grad kunde mulliggøre, at vi indhentede det forsømte, et Laan, der — det ønsker jeg at understrege — ikke skal være en Gave; vi ønsker ingen Gave i Anledning af, at vi har været saadan stillet ved Skæbnens Ugunst, men i alt Fald bør det ikke ende med, at vi alene skal sidde tilbage med den fulde Smerte af denne Byrde; vi ønsker blot at komme til at indhente det, der er forsømt ved, at vi har maattet bære Vilkaar, der er meget for tunge i Forhold til vore Evner. Hvis Regeringen